

Sygn. akt VIII C 973/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę 6.040,73 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.040,73 zł (sześć tysięcy czterdzieści złotych i siedemdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 marca 2021 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.217 zł (dwa tysiące dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 973/21

UZASADNIENIE

W dniu 25 października 2021 roku powód T. B., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w S. powództwo o zasądzenie kwoty 6.040,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 marca 2021 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że w dniu 6 października 2019 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...) o nr rej. (...), którego właścicielem był F. K.. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Po zdarzeniu uszkodzony pojazd nie nadawał się do dalszej jazdy. Został przetransportowany na parking powoda, gdyż wymagał zabezpieczenia z uwagi na rodzaj uszkodzeń. W związku ze zdarzeniem poszkodowany wynajął pojazd zastępczy u powoda za kwotę 203,25 zł netto/250 zł brutto za dobę najmu (cena ze zniesieniem limitów i ograniczeń), który użytkował przez okres 30 dni. Poszkodowany przelał na powoda wierzytelność z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego. Po rozpoczęciu najmu (jeszcze tego samego dnia) powód niezwłocznie zgłosił szkodę pozwanemu, poinformował o rozpoczęciu najmu pojazdu zastępczego, a także zwrócił się do niego o podanie podmiotu, które może zrealizować najem pojazdu z zastrzeżeniem, że brak odpowiedzi na powyższe skutkować będzie kontynuowaniem najmu na swoich zasadach. Następnego dnia ubezpieczyciel przesłał ogólną informację o możliwości zorganizowania najmu ze wskazaniem akceptowanych stawek dobowych. Jednocześnie wskazał, że jeśli dane kontaktowe zostały już przekazane, należy oczekiwać na kontakt ze strony przedstawiciela wypożyczalni, który udzieli informacji na temat najmu. Kontakt taki nie został jednak nawiązany. Dlatego też w dniu 9 października 2019 roku powód powiadomił pozwanego, że nikt się z nim nie kontaktował w sprawie najmu, wobec czego kontynuuje najem na własnych zasadach. Do końca likwidacji szkody

pozwany nie odpowiedział na tę wiadomość. W dalszej kolejności powód wyjaśnił, że szkoda była likwidowana jako częściowa, że pozwany, pomimo ponaglenia, dopiero w dniu 5 listopada 2019 roku przesłał wycenę szkody, a w dniu 8 listopada 2019 roku auto zastępcze zostało zdane. Podniósł, że z tytułu najmu auta zastępczego powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 7.499,93 zł, ponadto wystawił fakturę nr (...) na kwotę 738 zł z tytułu przechowywania uszkodzonego pojazdu na parkingu. W dniu 19 lutego 2021 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania za najem pojazdu zastępczego, holowanie i parking, przesyłając wszelkie niezbędne dokumenty, w tym faktury VAT z harmonogramem likwidacji szkody, cesję, umowę najmu, złożone przez poszkodowanego oświadczenie, że uszkodzony pojazd nie był wykorzystywany do działalności gospodarczej i poszkodowany nie może odliczyć VAT-u. Roszczenie to zostało uznane wyłącznie w części (w kwocie 2.025 zł), ubezpieczyciel zredukował stawkę najmu do kwoty 135 zł oraz uznał okres najmu 15 dni (4 dni od zgłoszenia szkody do dnia oględzin, 5 dni technologicznej naprawy, 1 dzień oczekiwania na sprowadzenie części, 4 dni wolne od pracy, 1 dzień organizacyjny na przyjęcie/odbiór pojazdu z naprawy), roszczenie z tytułu kosztów holowania zostało uznane w całości, z kolei roszczenie z tytułu kosztów parkowania zostało uznane w wysokości 172,20 zł (zweryfikowane do parkowania przez 7 dni (4 dni oczekiwania na oględziny, 1 dzień oczekiwania na części i 2 dni wolne od pracy)). **(pozew k. 5-11)**

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

Pozwany zakwestionował powództwo co do zasady, jak i wysokości, w tym rynkowy charakter stawki powoda oraz fakt, jakoby czas najmu i parkowania mieścił się w normalnym, adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodowym. Wskazał, że w ocenie pozwanego usprawiedliwiony okres najmu wynosił 15 dni i obejmował: 4 dni od czasu zgłoszenia szkody do dnia oględzin, 5 dni (...), 1 dzień oczekiwania na części, 4 dni wolne od pracy oraz 1 dzień organizacyjny. W zakresie stawki dobowej pozwany uznał z kolei, że stawka powoda jest zawyżona i nie znajduje żadnego uzasadnienia. Pełnomocnik wyjaśnił przy tym, że pozwany wyrażał chęć bezgotówkowego, niezwłocznego zorganizowania pojazdu zastępczego za stawkę 135 zł brutto, czemu dał wyraz w wiadomości email z dnia 7 października 2019 roku oraz w sporządzonym 3 dni później protokole szkody. Poszkodowany nie skorzystał z powyższej propozycji, czym przyczynił się do zwiększenia rozmiarów szkody. Odnośnie kosztów parkowania pełnomocnik podniósł, że przechowywanie uszkodzonego auta na parkingu było zasadne przez okres 7 dni (4 dni oczekiwania na oględziny, 1 dzień oczekiwania na części, 2 dni wolne od pracy). **(odpowiedź na pozew k. 46-48v)**

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Pełnomocnik powoda uzupełniająco wskazał, że poszkodowany w zdarzeniu drogowym nie jest obowiązany do czynienia nakładów na naprawę pojazdu bez uprzedniego przyjęcia odpowiedzialności i ustalenia zakresu szkody przez ubezpieczyciela, a także do poszukiwania innych źródeł finansowania naprawy pojazdu. Podkreślił, że dopiero w dniu 5 listopada pozwany wydał decyzję o przyjęciu odpowiedzialności i wypłacie odszkodowania, a już 8 listopada poszkodowany zwrócił pojazd zastępczy. Zakwestionował fakt złożenia poszkodowanemu lub powodowi jakiegokolwiek realnej oferty organizacji najmu. **(pismo procesowe k. 40-45, k. 68-69v, protokół rozprawy k. 86-87, k. 102-103v)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 października 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność F. K.. Pojazd nie nadawał się do jazdy po uszkodzeniu, poszkodowanemu zatrzymano dowód rejestracyjny, a auto nie mogło stać pod blokiem w miejscu zamieszkania poszkodowanego, gdyż w następstwie zdarzenia uszkodzonego nie zamykały się w nim drzwi, musiało zatem zostać zabezpieczone na odpowiednim parkingu – pojazd został zatem przetransportowany na parking powoda. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela. **(zeznania świadka F. K. – protokół rozprawy z dnia 16 września 2022 roku, okoliczności bezsporne)**

Tego samego dnia, tj. 6 października 2019 roku F. K. zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego, na mocy której wynajął samochód marki O. (...). Cena bazowa najmu wyniosła 140 zł brutto (stawka dla klasy pojazdu D, a więc tożsamej z klasą uszkodzonego pojazdu), natomiast cena końcowa 250 zł brutto, przy czym wzrost ceny był

podyktowany wykupieniem usługi zniesienia udziału własnego w szkodzie całkowitej i częściowej. W związku z umową poszkodowany upoważnił powoda do zaciągania wszelkich informacji dotyczących przedmiotowej szkody.

Tego samego dnia powód zawarł z F. K. umowę cesji wierzytelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego/holowania/parkingu w stosunku do wszystkich osób i podmiotów odpowiedzialnych za szkodę w pojeździe marki A. (...) o nr rej. (...). Przedmiotową wierzytelność cedent przelał na rzecz powoda.

Oferta najmu od powoda została poszkodowanemu przedstawiona na miejscu zdarzenia. Ponieważ potrzebował on samochodu, przystał na otrzymaną propozycję. W tym czasie F. K. nie dysponował innym samochodem, który mógłby użytkować. **(zeznania świadka F. K. – protokół rozprawy z dnia 16 września 2022 roku, umowa cesji wierzytelności k. 15, oświadczenie k. 16, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 17, cennik k. 17v)**

W dacie zawarcia umowy, o której mowa, powód przesłał pozwanemu druk zgłoszenia szkody oraz poprosił o bieżące informowanie o przebiegu likwidacji szkody, a zwłaszcza przesyłanie informacji mających wpływ na ustalenie czasu i kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Powiadomił jednocześnie, że ma zamiar wynajmować auto zastępczego poszkodowanemu na czas likwidacji szkody i wobec powyższego poprosił o pilny kontakt w sytuacji, gdyby ubezpieczyciel chciał taki najem pojazdu zorganizować we własnym zakresie oraz o wskazanie danych podmiotu, który wynajmowałby pojazd. Dodał, że jeśli nie otrzyma w/w informacji będzie kontynuować najem wg zasad S..pl. do zakończenia procesu likwidacji szkody.

W odpowiedzi, następnego dnia pozwany przesłał powodowi informację na temat najmu pojazdu zastępczego z przykładową ofertą cenową swoich partnerów. W jej treści wskazał, że jeśli dane zostały przekazane do partnera ten skontaktuje się w sprawie najmu, a także, że w przypadku wynajęcia pojazdu u innego podmiotu zweryfikuje dobową stawkę wynajmu do wysokości wskazanej w ofercie. Dla klasy pojazdu D stawka ta wynosiła 135 zł brutto.

W dniu 9 października 2019 roku powód przesłał pozwanemu wiadomość za pośrednictwem poczty elektronicznej, w której poinformował, że z uwagi na brak kontaktu/odpowiedzi na jego prośbę/zapytanie, będzie kontynuował najem auta zastępczego na zasadach S..pl.

Decyzją z dnia 5 listopada 2019 roku pozwany poinformował o przyznaniu odszkodowania w wysokości 9.809,27 zł brutto w oparciu o kosztorys naprawy. Po otrzymaniu odszkodowania F. K. nabył nowy pojazd w miejsce uszkodzonego. **(dowód z przesłuchania powoda – protokół rozprawy z dnia 16 września 2022 roku, zeznania świadka F. K. – protokół rozprawy z dnia 16 września 2022 roku, wydruk wiadomości email k. 18, k. 20-21, k. 22, zgłoszenie szkody k. 19, decyzja k. 26, okoliczności bezsporne)**

W dniu 13 stycznia 2021 roku powód wystawił: fakturę VAT nr (...) na kwotę 7.499,93 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 30 dni oraz fakturę VAT nr (...) na kwotę 738 zł brutto, tytułem przechowywania pojazdu w okresie 30 dni, oba dokumenty z terminem płatności do dnia 27 stycznia 2021 roku. Pismem doręczonym tego samego dnia, powód wezwał pozwanego do zapłaty kwot wynikających z wystawionych dokumentów księgowych.

W harmonogramie do umowy najmu powód wymienił następujące czynności: 06.10.2019 – powstanie i zgłoszenie szkody, rozpoczęcie najmu pojazdu zastępczego, 16.10.2019 – oględziny, 25.10.2019 – monit w sprawie wyceny, 05.11.2019 – TU przesłało wycenę, 08.11.2019 - zdanie pojazdu zastępczego.

Decyzją z dnia z dnia 15 marca 2021 roku pozwany poinformował o przyznaniu odszkodowania w wysokości 2.197,20 zł brutto, ustalonego w oparciu o zweryfikowaną fakturę VAT na (...) za najem pojazdu zastępczego (2.025 zł) oraz nr (...) za parkowanie pojazdu (172,20 zł). W uzasadnieniu wyjaśnił, że uznał za zasadny okres 15 dni najmu oraz zweryfikował dobową stawkę do kwoty 135 zł brutto. Odnośnie kosztów parkowania podał, że uznał je za zasadne za okres 7 dni. **(harmonogram k. 23, faktura k. 27, k. 29, protokół transportu pojazdu/przyjęcia na parking k. 28, wezwanie do zapłaty k. 30, decyzja k. 31-32, okoliczności bezsporne)**

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem. (**okoliczności bezsporne**)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z zeznań świadka oraz dowód z przesłuchania powoda. Depozycje te były logiczne i spójne, korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, ponadto ich wiarygodność nie była podważana przez stronę pozwaną. Wobec powyższego Sąd przyjął, iż odpowiadają one prawdzie i mogą stanowić w pełni podstawę czynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statuowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 6 października 2019 roku, w wyniku którego należący do F. K. pojazd marki A. (...) nr rej. (...) uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował uprawnień poszkodowanego do wynajęcia pojazdu

zastępczego, natomiast oś sporu stanowiła stawka dobową za najem, którą pozwany zweryfikował do kwoty 135 zł brutto, długość najmu, a także okres parkowania uszkodzonego pojazdu.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności przypomnienia wymaga, że bezpośrednio po rozpoczęciu najmu (jeszcze tego samego dnia) powód niezwłocznie zgłosił szkodę pozwanemu, poinformował o rozpoczęciu najmu pojazdu zastępczego, a także zwrócił się do niego z prośbą o wskazanie podmiotu, który w imieniu ubezpieczyciela zorganizowałby najem auta zastępczego oraz o przesłanie regulaminu wypożyczalni, z zastrzeżeniem, że brak odpowiedzi na powyższe skutkować będzie kontynuowaniem najmu na swoich zasadach. Następnego dnia ubezpieczyciel przesłał ogólną informację o możliwości zorganizowania najmu ze wskazaniem akceptowanych stawek dobowych. Jednocześnie wskazał, że jeśli dane kontaktowe zostały już przekazane, należy oczekiwać na kontakt ze strony przedstawiciela wypożyczalni, który udzieli informacji na temat najmu. Kontakt taki nie został jednak nawiązany. Z tej przyczyny w dniu 9 października 2019 roku powód przypomniał się pozwanemu i powiadomił pozwanego, że nikt się z nim nie kontaktował w sprawie najmu, wobec czego kontynuuje najem na własnych zasadach. Do końca procesu likwidacji szkody pozwany nie odpowiedział na tę wiadomość. Należy zgodzić się z argumentacją powoda, że wysłane „z automatu” po zgłoszeniu szkody ubezpieczycielowi informacje o zasadach najmu pojazdu zastępczego nie mogą stanowić realnej oferty organizacji najmu, a jedynie sprawiają wrażenie, że pozwanemu zależy na zapewnieniu poszkodowanemu pojazdowi zastępczego. Wysłana przez pozwanego informacja brzmiała bowiem następująco: „Potrzebujesz pojazdu zastępczego ? Proponujemy możliwość organizacji jego wynajmu i pokrywamy wszystkie koszty. (...) W przypadku zainteresowania usługą prosimy o poinformowanie o tym podczas zgłoszenia szkody lub zapraszamy do kontaktu z opiekunem szkody. W obu przypadkach informacja zostanie przekazana do współpracujących z E. Hestią wypożyczalni pojazdów zastępczych, które dzięki współpracy z naszą firmą zapewnią poszkodowanemu najwyższy standard usług wynajmu na warunkach uzgodnionych z E. Hestią. Wypożyczalnia skontaktuje się telefonicznie z poszkodowanym i udzieli mu wszelkich niezbędnych informacji. Poszkodowany będzie miał również możliwość samodzielnego kontaktu ze wskazaną przez E. Hestią wypożyczalnią, wówczas powinien poinformować, że wynajem pojazdu jest w związku ze szkodą likwidowaną przez E. Hestię, wskazując przy tym numer szkody”. W niniejszej sprawie powód w imieniu poszkodowanego poinformował o potrzebie najmu pojazdu zastępczego już przy zgłoszeniu szkody (tego samego dnia, kiedy doszło do szkody), poprosił o informacje czy najem

ten zostanie zorganizowany i jakie będą jego warunki, podał wszelkie dane do kontaktu, zatem nie było żadnych przeszkód by pozwany bądź współpracująca z nim wypożyczalnia skontaktowały się z poszkodowanym lub powodem w celu ustalenie gdzie, komu, kiedy i na jakich warunkach podstawić auto zastępcze, co jednak nie nastąpiło. Następnie powód przypomniał pozwanemu temat pojazdu zastępczego przesyłając mail w dniu 9 października 2019 roku, czyli 3 dni po szkodzie, jednak pozwany nie zaoferował pojazdu zastępczego poszkodowanemu.

W konsekwencji nie sposób uznać, aby pozwany we właściwy sposób poinformował poszkodowanego o oferowanych przez niego warunkach najmu. Co więcej, gdy powód ponownie przypomniał, że na jego zapytanie o najem nie było żadnej odpowiedzi zatem kontynuuje najem na zasadach S..pl, został całkowicie zignorowany przez ubezpieczyciela. W ocenie Sądu inercją pozwanego, będącego profesjonalistą, należy postrzegać w kategoriach milczącej akceptacji warunków umowy najmu zawartej pomiędzy powodem a poszkodowanym. Nie istniały bowiem żadne obiektywne przeszkody, aby pozwany zwrócił się do powoda o przesłanie przedmiotowej umowy, a następnie, aby dokonał weryfikacji jej postanowień. W konsekwencji zdaniem Sądu nie można stawiać poszkodowanemu zarzutu, że nie współpracował z ubezpieczycielem w celu minimalizacji rozmiaru szkody. Jak wyjaśnił bowiem Sąd Okręgowy w Łodzi (wyrok z dnia 19 lipca 2019 roku, XIII Ga 1648/18, L.), w sytuacji, w której ubezpieczyciel powziął wiadomość o tym, że poszkodowany jest już najemcą auta zastępczego, jego powinnością jest przedstawienie poszkodowanemu informacji odnośnie zasad najmu pozwalających na porównanie chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów, tak aby poszkodowany mógł je porównać i racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego u dotychczasowego wynajmującego, ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Zaniechanie tych powinności przez ubezpieczyciela nie może obciążać negatywnymi skutkami podmiotu poszkodowanego. W niniejszej sprawie poszkodowany został pozbawiony prawa do weryfikacji przyjętej od powoda oferty pod kątem jej atrakcyjności, tak w zakresie stawki głównej, jak i opłat dodatkowych za zniesienie udziału własnego w szkodzie częściowej i szkodzie całkowitej. Pozwany poprzestając na ogólnikowej i do tego nieprecyzyjnej informacji odnośnie akceptowalnej stawki najmu, a także ignorując wiadomości przesłane przez powoda, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim nielojalnie w stosunku do poszkodowanego, który poniósł szkodę nie z własnej winy. Dlatego też Sąd uznał, że pozwany pozbawił się po pierwsze możliwości weryfikowania stawek przyjętych przez powoda, po drugie prawa do ich późniejszego kwestionowania.

O czym była już mowa, ubezpieczyciel nie zgadzał się również z okresem najmu. W orzecznictwie podnosi się, że okres najmu podlegający refundacji odpowiada okresowi koniecznemu i niezbędnemu do naprawy pojazdu (por. m.in. wyrok SN z dnia 5 listopada 2004 roku, II CK 494/03, L.). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 września 2004 roku (IV CK 672/03, L.), szkodę majątkową stanowi dopiero utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia. Termin wydatków koniecznych oznacza zatem wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie

w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji gdyby mu szkodę nie wyrządzono. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6) wskazał z kolei, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu najmu pojazdu zastępczego zmierza do wyeliminowania negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia pojazdu i obejmuje rzeczywisty okres pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania ze swojego pojazdu. Odpowiedzialność ta nie ogranicza się do czasu technologicznej naprawy, lecz obejmuje wszystkie obiektywne czynniki wpływające na proces naprawy np. możliwości organizacyjne warsztatu naprawczego, obłożenie zamówieniami, dni wolne od pracy, oczekiwanie na części, przekazanie pojazdu do naprawy i jego odbiór, czynności ubezpieczyciela w toku likwidacji szkody. W ocenie Sądu rozpoznającego przedmiotową sprawę nie sposób podzielić przy tym stanowiska, jakoby poszkodowany winien rozpocząć naprawę uszkodzonego pojazdu przed otrzymaniem od ubezpieczyciela informacji o przyjęciu odpowiedzialności za szkodę, czy też wypłatą odszkodowania. Powyższe wymagałoby bowiem angażowania przez poszkodowanego własnych środków pieniężnych bez gwarancji, że wydatek taki zostanie w przyszłości zrefundowany w całości przez ubezpieczyciela. Na powyższe zwrócił uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi, który w wyroku z dnia 24 marca 2017 roku (XII Ga 811/16, L.) podniósł, że „zasadniczo uprawnienie do korzystania z pojazdu zastępczego przysługuje poszkodowanemu od pierwszego dnia wystąpienia szkody i trwa do czasu zakończenia naprawy lub wypłaty odszkodowania. Podkreślić należy, że do momentu podjęcia przez ubezpieczyciela decyzji o sposobie

likwidacji szkody i wypłaty odszkodowania, poszkodowany nie ma obowiązku podejmowania kategoriycznych decyzji co do losów uszkodzonego pojazdu jak i „kredytowania” z własnych środków pieniężnych kosztów ewentualnej naprawy, czy też zakupu nowego samochodu” (tak również SO w Łodzi w wyroku z dnia 24 marca 2017 roku, XIII Ga 980/16, L.). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy podkreślić, że w dniu 25 października 2019 roku powód monitował pozwanego o wycenę szkody, w dniu 28 października 2019 roku pozwany odpowiedział, że nie ma wykonanej wyceny szkody i nie ustalono kwalifikacji szkody z uwagi na niedostarczenie dowodu rejestracyjnego, zaś odpowiadając na ten zarzut powód ponownie przesłał maila z załącznikami przesłanymi 6 października 2019 roku (w dniu zgłoszenia szkody) i podniósł, że dowód rejestracyjny został wysłany 6 października 2019 roku. W dniu 5 listopada 2019 roku pozwany wydał decyzję i poinformował powoda o przyznaniu odszkodowania 9.809,27 zł, ustalonego w oparciu o koszty naprawy, natomiast w dniu 8 listopada 2019 roku poszkodowany zdał auto zastępcze i za uzyskane odszkodowanie kupił inny pojazd, zatem nie można poszkodowanemu czynić zarzutu, że korzystał z pojazdu zastępczego ponad rzeczywiście niezbędny okres.

Z tej przyczyny, Sąd uznał, że roszczenie o odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego było zasadne w całym okresie najmu (30 dni) po stawce zaoferowanej przez powoda, zaś wobec wypłacenia z tego tytułu przez pozwanego kwoty 2.025 zł, zasadne było zasądzenie kwoty dochodzonej pozwem 5.474,93 zł ($7.499,93 \text{ zł} - 2.025 \text{ zł} = 5.474,93 \text{ zł}$)

Z tych samych przyczyn uzasadnione było parkowanie uszkodzonego pojazdu na parkingu powoda przez 30 dni, do czasu wydania przez pozwanego decyzji o przyjęciu odpowiedzialności za szkodę i przyznaniu odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu po szkodzie. Pojazd nie nadawał się do jazdy po szkodzie, policja zabrała zresztą poszkodowanemu dowód rejestracyjny, a auto nie mogło stać pod blokiem w miejscu zamieszkania poszkodowanego, gdyż w następstwie zdarzenia z 6 października 2019 roku nie zamykały się w nim drzwi, musiało zatem zostać zabezpieczone na odpowiednim parkingu. Niezwłocznie po wydaniu przez towarzystwo ubezpieczeniowe decyzji o przyznaniu odszkodowania (5 listopada), poszkodowany zakończył najem pojazdu zastępczego i parkowanie uszkodzonego pojazdu (8 listopada), zaś za wypłacone odszkodowanie zdecydował się kupić inny pojazd, do czego miał oczywiście prawo.

Sąd uznał zatem, że roszczenie o odszkodowanie za parkowanie uszkodzonego pojazdu na parkingu strzeżonym było zasadne w całym okresie i pozostawało w normalnym, adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę, zaś wobec wypłacenia z tego tytułu przez pozwanego kwoty 172,20 zł, zasadne było zasądzenie kwoty dochodzonej pozwem 565,80 zł ($738 \text{ zł} - 172,20 \text{ zł} = 565,80 \text{ zł}$).

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej sprawie termin wymagalności roszczeń wynikał z wystawionych przez powoda faktur nr (...), które zostały przesłane pozwanemu wraz z wezwaniem do zapłaty.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.217 zł (400 zł opłaty od pozwu, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 1800 zł koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.